

Elhunyt Zálogh Sándor nyugalmazott gazdasági igazgató

Életének 87. évében Keszthelyen hosszas betegeskedés után elhunyt Zálogh Sándor nyugalmazott gazdasági igazgató. A fiatalabb kollégák nem ismerték, de még sokan vagyunk, akik emlékszünk rá, bár már közel húsz éve nyugdíjba vonult. Emlékszünk rá, mert tartotta velünk a kapcsolatot. Pár éve, már megérdemelt nyugdíjas éveit töltve, még részt vett a dél-dunántúli régió ülésén. Érdeklődött a jelen történései iránt. Kérdéseiből érződött, hogy valóban szívén viseli az egészségügyi ellátás helyzetét. Foglalkoztatja az a kérdés, hogy milyen irányba is változik az egészségügyi ellátórendszer, s az is, hogy a mai gazdasági igazgatók és más kórházvezetők helyzete, munkája hogyan alakul.

Mint Ő maga mesélte, egy-időben született, 1928-ban, a berettyóújfalui kórházzal. Több helyen is dolgozott, de legtovább, 26 évig a Gróf Tisza István Kórházban volt igazgató. A kórház sorsát a szívén viselte. Bártalanul írom le, mert ma sokan félre is magyarázzák, de Ő a szó legnemesebb értelmében magáénak érezte a kórházat. A kórház belső rendjét, a működtetés technológiáját és a belső közlekedést, parkosítást Ő maga tervezte meg, és mindvégig tartotta karban.

Munkássága derekán még nem volt számítógép. De Ő már egy logikus, a sínen futó tasakokkal oldotta meg a járóbeteg szakellátás kartonozó rendszerét. Így minden betegnek egy kartonja volt és azt virtuálisan vitte magával, s így a kezelő orvos külön nyomozás, kérdezgetés nélkül látta a páciense kórelőzményét. Ezt elsőként vezette be Magyarországon. Ezzel segített a betegeken is és elnyerte az orvosok elismerését is. Berettyóújfaluban halálhírére egykori kollégája, dr. Nagy Gábor nyugalmazott igazgató főorvos emlékezett kedves szavakkal. Barátként és munkatársként is emlékezik róla, s kiemeli, hogy az egészségügyi ellátásban, ami sok ember munkakapcsolatából áll, s ebben a láncolatban Zálogh Sándor megkerülhetetlen, fontos láncszem volt. Lelkiismeretes, tisztességes munkáját elismerték, s ezen az alapon épült ki emberi kapcsolata a kórházi kollégákkal. Ezt bizonyítja az is, hogy nyugdíjasként - bár Keszthelyen élt - gyakorta visszajárt berettyóújfalui volt kollégáihoz és előforduló egészségügyi panaszaihoz is régi kollégáihoz fordult.

A százhalombattai rendelőintézet létrehozásakor az első kapavágásokhoz, a munka beindításához hívták segítőnek. S a zöldmezős beruházásban létrejött rendelő ügyvitelét, betegirányítását a berettyóújfalui bevált gyakorlata szerint alakította ki. Százhalombattán ma is az elismerés hangján szólnak róla.

Megismerkedésünkkor névjegyet cseréltünk. Az Ő névjegyén csak a neve és telefonszáma volt. Amikor szóba került, hogy mivel is foglalkozik, akkor elővett egy másikat, amin már szerepelt az igazgatói titulusa, s egészségügyi szakértői képzettsége. Ebbéli minőségében fordult meg két éven át Hévízen is. S ebbéli minőségében még nyugdíj mellett is dolgozott pár évig.

Szomorúak vagyunk, akik ismertük, mert egy kedves embert, egy segítőkész kollégát veszítettünk el halálával. A mai fiatal kollégák, akik nem ismerték, veszettek azzal, hogy egy, az ellátás minőségéért küzdő, örök jó szándékú kolléga példáját nem láthatták közvetlenül.

Sok beteg van, aki a mindig korlátozott személyi és tárgyi feltételek között működő egészségügyi ellátásban Neki köszönhette a jó ellátást, és sok munkatársa van, aki neki köszönhette munkahelyi megbecsülését. S mindezek nem is tudják, hogy Ő egy fontos láncszem volt a háttérben, s Neki jár a köszönet.

S ez a legtöbbször ki sem mondott köszönet tette gazdaggá az életét.